

Arrest

nr. 98 287 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOTTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 januari 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 19 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard en gaf hij opdracht om verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 12 september 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[N. C. K.] [...]
nationaliteit: Kenya
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.06.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 18.07.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om (een) actuele ziekte(n) zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verweerder geen administratief heeft overgemaakt ondanks het feit dat hij hierom werd verzocht. Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet waarin het volgende is bepaald:

“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli

1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Doordat verwerende partij de bestreden beslissing heeft gemotiveerd door te stellen dat de arts-adviseur in zijn verslag dd. 18.07.09 heeft vastgesteld dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door art. 3 van het EVRM.

Dat de arts-adviseur vermeldt dat de vooropgestelde behandelingstermijn verstreken is en hij niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen beschikt.

Terwijl verzoeker op heden nog steeds behandeld wordt voor betreffende aandoening, de behandelingstermijn werd verlengd en verwerende partij nalatig is geweest door er 3 jaar en 7 maanden over te doen om een beslissing aangaande verzoekers aanvraag te nemen.

Dat verwerende partij verzoeker niet heeft verzocht om bijkomende medische attesten te bezorgen noch werd hij uitgenodigd voor een medisch onderzoek.

Dat verwerende partij volstrekt onzorgvuldig heeft gehandeld door een termijn van 3 jaar en 7 maanden te laten verstrijken teneinde de aanvraag van verzoeker te behandelen.

Dat verwerende partij gewoonweg de vermelde behandelingstermijn laat verstrijken om zich dan te vergenoegen met te stellen dat de behandelingstermijn verstreken is teneinde een beslissing van ongegrondheid te motiveren.

Dat door er 3 jaar en 7 maanden over te doen om een beslissing te nemen, de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker door verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld, de bestreden beslissing geen draagkracht vindt in haar motieven en de beslissing artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en art. 3 van het EVRM schendt.”

3.2.1. Er dient te worden geduïd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam op welke gronden de bestreden beslissing werd genomen. De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker derhalve toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De Raad merkt voorts op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen verweerder een standpunt dient in te nemen met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend. Het feit dat verweerder pas drie jaar en zeven maanden nadat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende een beslissing ten gronde met betrekking tot deze aanvraag nam laat dan ook niet toe een schending van deze wetsbepaling vast te stellen.

Tevens moet worden geduïd dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een medisch getuigschrift voegde waarin de arts die hij consulteerde aangaf dat de behandeling van zijn medische problemen anderhalf tot twee jaar zou duren. In dergelijke omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk om, na het verstrijken van de vooropgestelde behandelingstermijn en nu niet blijkt dat verzoeker aanvullende inlichtingen aan verweerder overmaakte waaruit zou kunnen

worden afgeleid dat een verdere behandeling vereist was, te concluderen dat het medisch dossier niet (langer) toelaat het bestaan vast te stellen van een ernstige ziekte en er evenmin blijkt dat er sprake is van een nood aan monitoring van de vitale parameters of aan een permanente medische bewaking.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer die door verweerder wordt aangesteld om de medische situatie te beoordelen van een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf, om medische redenen, indiende, deze aanvraag zelf dient te onderbouwen of dat hij lacunes in de bewijsvoering moet ondervangen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden gesteld dat verzoeker niet ter discussie stelt dat de ambtenaar-geneesheer alle door hem aangebrachte medische attesten bij het opstellen van zijn advies heeft betrokken. Uit het feit dat verzoeker zelf naliet om verweerder op de hoogte te stellen van een eventuele nood aan een langere medische behandeling dan initieel was voorzien kan enkel worden afgeleid dat hij zelf onvoorzichtig optrad. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker geen enkel stuk bij zijn verzoekschrift voegt dat zijn bewering dat hij heden nog steeds een behandeling nodig heeft kan staven.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.4. In zoverre verzoeker nog verwijst naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er in casu dwingende humanitaire redenen bestaan. Er kan dan ook niet worden besloten dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK